

Arrest

nr. 110 870 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Faisalabad (provincie Punjab). U bent een aanhanger van de sjiitische geloofsstrekking en was tijdens uw studententijd actief bij de Shia Student Party. Toen al had u problemen met soennieten. In 2008, nadat u uw studies afmaakte, begon u een eigen zaak. U bleef zich ook inzetten voor de Shia Student Party, onder meer door het storten van geld aan de organisatie. Op een dag kreeg u problemen met Hafiz, een soenniet. Hij kwam naar uw winkel en eiste dat u uw activiteiten voor de Shia Student Party zou stopzetten. U weigerde op zijn eisen in te gaan. In maart 2011 werd uw winkel vernield door zijn handlangers.

In maart 2012 werd uw broer vermoord. Nadat u dit bij de politie ging rapporteren, werd er in juli 2012 een First Information Report (FIR) tegen u opgesteld. Men schreef dat u een soennitische moskee

had beschoten. U werd door de politie gearresteerd en geslagen. Enkele uren later, nadat uw neef de politie betaalde, werd u alweer vrijgelaten. Twee maanden later werd een tweede FIR tegen u opgesteld. Men beschuldigde u van het ontvoeren van een soenniet. Na het betalen van smeergeld kon u de cel verlaten. Sedert uw eerste vrijlating in juli 2012 leefde u ondergedoken op verschillende locaties. Toch werd u in die periode drie keer het slachtoffer van een aanval door soennieten. U vernam ook dat er een derde FIR werd opgemaakt. Deze keer beschuldigde men u valselijk van poging tot doodslag van een soenniet. De politie zocht u. Omdat u de problemen met de politie en met de soennieten niet langer aankon, besliste u Pakistan te verlaten. Via Afghanistan en een u verder grotendeels onbekende reisweg bent u over land naar België gekomen. U verklaart dat u op 14/03/2013 in België bent aangekomen.

Op 27/03/2013 werd u in Flémalle (nabij Luik) betrappt op zwartwerk. Er werd een proces-verbaal tegen u opgesteld. U kreeg het bevel het Belgisch grondgebied te verlaten. Op 29/03/2013 heeft u zich aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft u asiel gevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Een brief van uw Pakistaanse advocaat, een kopie van twee FIR's en een document waarmee u wil aantonen dat uw neef ook werd vermoord.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande uw identiteit. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit te tonen.

Ten tweede blijkt uit het administratief dossier dat er op 27/03/2013 proces-verbaal tegen u werd opgesteld nadat u in Flémalle op zwartwerk werd betrappt. Pas nadat u het bevel kreeg om het Belgisch grondgebied te verlaten, vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U argumenteert dat u pas sedert 14/03/2013 in België was (CGVS, p.4). U kan evenwel geen enkel stuk voorleggen dat uw verklaringen zou kunnen bevestigen. U argumenteert verder dat u niet wist hoe u asiel moest vragen (CGVS, p.4). Dit is niet geloofwaardig, te meer u beweert dat u met een smokkelaar naar België kwam. U beweert nog dat u niet aan het werk was in de winkel waar u werd opgepakt maar dat u daar louter als klant was. Ook de politie zou volgens u na een verhoor hebben gemeend dat u niet illegaal aan het werk was (CGVS, p.4). Dit blijkt allerm minst uit het rapport van de lokale politie van Flémalle dat bij het dossier werd gevoegd. De vaststelling dat u in België wel actief was in het zwartwerkcircuit maar tot de uitvaardiging van het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten naliet om asiel te vragen, ondermijnt uw beweerde vrees in belangrijke mate.

Uw verklaringen over uw reisweg zijn bovendien niet van die aard dat ze het vertrouwen in uw geloofwaardigheid herstellen. U verklaart dat u eerst naar Afghanistan reisde maar u weet dan weer niet waar u de grens tussen Pakistan en Afghanistan overstak (CGVS, p.9). Evenmin weet u via welke plaatsen in Afghanistan u verder reisde (CGVS, p.9). U stelt dat u vervolgens naar Tasjkent reisde maar u weet niet in welk land Tasjkent ligt (CGVS, p.3). Daarna zou u met de trein naar een plaats zijn gespoord maar u weet niet waar dit was (CGVS, p.3). U zou met een auto naar Rusland zijn gegaan maar u heeft geen idee naar welke plaats in Rusland u reisde (CGVS, p.3). Vervolgens zou u in een u onbekende plaats een tweede trein hebben genomen. Naar waar die trein u bracht, kan u ook niet zeggen (CGVS, p.3). Over de rest van uw reisweg legt u evenmin geloofwaardige verklaringen af. U zegt nog dat een auto u naar een besneeuwde stad bracht maar welke stad dat dan zou zijn geweest, kan u opnieuw niet verduidelijken (CGVS, p.3). Bovendien legt u geen enkel document voor dat uw reisweg zou kunnen staven en beweert u nu dat u met uw paspoort reisde (CGVS, p.2,3) hoewel u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat u uw paspoort in Pakistan achterliet (gehoorverslag DVZ, punt 26,35). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen tonen aan dat aan uw relaas in verband met uw reisweg geen enkel geloof kan worden gehecht. Bovendien kan, bij gebrek aan enig bewijsstuk met betrekking tot uw reisweg, niet worden uitgesloten dat u al veel langer in België verblijft.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde problemen met soennieten in Pakistan op diverse punten ongeloofwaardig zijn gebleken. Zo zouden er drie FIR's tegen u zijn opgesteld. Echter, over de inhoud van deze valse beschuldigingen bent u weinig op de hoogte. U zou zijn beschuldigd van een schietincident in een moskee maar u zegt niet te weten wat er volgens de aanklacht in die moskee zou zijn gebeurd en u verklaart niet eens te weten waar die moskee is (CGVS, p.7). In het tweede FIR zou u worden beschuldigd van de ontvoering van een soenniet en het eisen van losgeld (CGVS, p.7). U weet evenwel niet hoe de vader van de ontvoerde persoon heet. Nochtans zou deze man de klacht tegen u hebben ingediend (CGVS, p.6,7). U kan ook

niet verduidelijken hoeveel losgeld er volgens deze klacht werd geëist (CGVS, p.7). Eerst zegt u niet te weten of de ontvoerde M. E. {..} volgens deze aanklacht al dan niet werd vrijgelaten (CGVS, p.7). Vervolgens stelt u dan weer dat M. E. {..} volgens deze valse klacht nog steeds vermist zou zijn (CGVS, p.7). U beweert verder dat er ook een derde klacht loopt. U zou worden beschuldigd van poging tot doodslag. U weet echter niet wie u volgens de Pakistaanse autoriteiten dan wel zou hebben beschoten (CGVS, p.8). De naam van de vader van deze persoon kent u ook niet, hoewel het net deze persoon zou zijn die het FIR liet opstellen (CGVS, p.8). U verklaart nog dat de drie zaken naar een rechtbank gestuurd werden. Wie de rechter is die deze zaken dient te behandelen, kan u eens te meer niet zeggen (CGVS, p.10).

Nog andere verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van uw relaas. U stelt bijvoorbeeld dat u veel problemen kende met de chauffeur van Hafiz. Hoe deze persoon heet, kan u evenwel niet zeggen, hoewel u zelf beweert dat Hafiz en zijn chauffeur zeer bekende personen zijn in uw regio (CGVS, p.10). U verklaart ook dat u na een eerste arrestatie in juli 2012 vrijkwam nadat uw neef smeergeld betaalde aan de politie. U kan echter niet verduidelijken hoeveel geld er toen zou zijn betaald (CGVS, p.7). Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na uw tweede vrijlating uw huis verliet en op verschillende plaatsen ondergedoken leefde (DVZ, punt 5). Voor het Commissariaat-generaal beweert u dan weer dat u al na uw eerste vrijlating (of twee maanden eerder) besliste om uw huis te verlaten (CGVS, p.8,9). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, biedt u geen enkele verklaring (CGVS, p.9). Uw vage en tegenstrijdige verklaringen tonen aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De kopieën van de FIR's kunnen uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. De brief van uw advocaat betreft een weinigzeggend stuk waarin de auteur verklaart later op de klachten tegen u te zullen terugkomen. De kleurenkopie van een doktersattest stelt dat een persoon het slachtoffer werd van geweervuur. Dat deze persoon werkelijk uw neef is en in hoeverre dit verband zou houden met uw eigen beweerde problemen, valt niet op te maken uit dit attest.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker betoogt vooreerst dat hij duidelijk is geweest over zijn getroubleerde verhouding met de smokkelaar die hem in de steek heeft gelaten omdat hij niet bereid was meer te betalen. Het is dus duidelijk dat de smokkelaar hem op het einde niet meer wou helpen omwille van een geldkwestie. Verzoeker beroept zich voorts op het vermoeden van onschuld wat het vermeende zwartwerk betreft en meent dat er op dat vlak geen voorbarige conclusies mogen worden getrokken teneinde de asielbeslissing te staven.

2.5. Waar verzoeker het tijdstip van zijn asielaanvraag tracht te verantwoorden door te stellen dat zijn smokkelaar hem niet meer wou helpen, kan hij niet gevolgd worden. Immers, van degene die werkelijk vrees voor zijn leven omwille van vervolging, mag verwacht worden dat hij zich onmiddellijk wendt tot de autoriteiten van het land waarvan hij bescherming wenst te krijgen. Verzoeker kan zich onmogelijk verschuilen achter de onwil van zijn smokkelaar om hem verder te helpen als verantwoording waarom hij tot na het ogenblik dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd gewacht heeft met het indienen van een asielaanvraag, dit terwijl hij zich onmiddellijk kon wenden tot de autoriteiten in België die hem zouden geïnformeerd hebben over de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag. Bovendien is het allerm minst geloofwaardig dat doorheen heel de clandestiene reis die verzoeker ondernomen zou hebben met een smokkelaar, niet gesproken zou worden over mogelijkheden om bescherming te vragen in het land van bestemming.

De Raad wijst er voorts op dat het de verwerende partij toekomt gebruik te maken van de stukken van het dossier van verzoeker waaruit inderdaad blijkt dat een proces-verbaal werd opgesteld omwille van zwartwerk. Er wordt in de bestreden beslissing niet verwezen naar enige veroordeling van verzoeker, maar wel naar het proces-verbaal op grond van zwartwerk en deze verwijzing wordt gebruikt om aan te geven dat verzoeker pas nadat hij betrappt werd op zwartwerk en hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, besloot om asiel aan te vragen, hetgeen terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het verwijzen naar dit proces-verbaal staat niet gelijk aan het verwijzen naar een veroordeling of aan afbreuk doen aan het vermoeden van onschuld.

2.6. Verzoeker betoogt voorts dat de reisweg niet de kern van het asielrelaas betreft. Zijn reisverhaal toont daarenboven aan dat het niet ingestudeerd is. Verzoeker wijst voorts op de dingen die hij wel wist te vertellen over zijn reisweg. Het feit dat hij geen bewijsstukken kan neerleggen vindt zijn oorzaak in het gegeven dat alles via een smokkelaar geregeld werd. Hij wist te vertellen wat hij in concreto heeft meegemaakt.

2.7. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent haar reisweg. Ook het feit dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het gebruikte reisdocument doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Door opnieuw

te verwijzen naar hetgeen zij wel wist te vertellen en te verwijzen naar de smokkelaar om haar onwetendheid en gebrek aan bewijsstukken te verantwoorden, slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan voorgaande. De Raad treedt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal bij. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

2.8. Verzoeker stelt voorts dat de aanklachten tegen hem vals waren en ingediend door mensen die hij niet kende. Verzoeker meent dat het opvallend is dat het interview niet verder ingaat op de reden en concrete omstandigheden van de moord op zijn broer en neef. Nochtans is dit een cruciaal element in het asielrelaas van verzoeker nu op dat moment zijn concrete problemen ontstonden.

2.9. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij interesse betoont in de feiten die de kern van zijn asielrelaas uitmaken zodat van verzoeker een gedetailleerde kennis mag worden verwacht over de inhoud van de valse beschuldigingen die tegen hem waren opgesteld. De vaststelling dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het argument dat de beschuldigingen vals waren doet geen afbreuk aan voorgaande nu deze beschuldigingen ervoor zorgden dat verzoeker vreesde voor zijn leven en aldus kan worden verwacht dat hij hiervan een gedetailleerde kennis heeft. De Raad ziet voorts niet in waarom de commissaris-generaal nog verder zou moeten ingaan op bepaalde aspecten van verzoekers relaas wanneer uit de gedane vaststellingen omtrent het naar voren gebrachte relaas al overduidelijk blijkt dat het niet geloofwaardig is. Verzoeker kan niet overtuigen om de bevindingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij in haar betoog voorts een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijft.

2.10. Verzoeker betoogt ten slotte dat de overig vastgestelde vermeende tegenstrijdigheden of onvolledigheden niet van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten.

2.11. De Raad meent dat verzoekers theoretische overwegingen die niet concreet betrokken worden op de motieven van de bestreden beslissing geen weerlegging zijn van deze motieven. Verzoekers argumentatie bevat geen concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze gehandhaafd blijven.

De Raad wijst er daarenboven nog op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal, een nuttige methode is om de waarachtigheid van feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Het gegeven dat verzoeker hierin niet slaagt, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.12. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een kopie voor van een document getiteld "FATWA" van 5 augustus 2013 alsook kopie van een document van een "Advocate High Court" van 7 augustus 2013. Ter terechtzitting stelt verzoekende partij deze documenten per mail verkregen te hebben. Daargelaten de vraag of deze stukken nieuwe gegevens uitmaken, wijst de Raad erop dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt. In die zin kunnen ook de stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt niet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas herstellen. Daarnaast wijst de Raad erop dat gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Deze documenten hebben geen bewijswaarde.

2.13. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

2.14. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.15. In zoverre verzoeker nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.16. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.17. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER